

Forfatter: Kingo, Thomas

Titel: Dend Seylende Venus 1695

Citation: Kingo, Thomas: "Dend Seylende Venus 1695", i Kingo, Thomas: *Samlede skrifter 2*, udg. af Hans Brix ; Paul Diderichsen ; F.J. Billeskov Jansen , Munksgaard, 1939-74., s. 169. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-kingo02val-shoot-workid74364.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede skrifter 2

Bind op dit soorte Sløer ved Sølf-Dagskærens Hoved,
Du Sabel-brune Nat, nok har nu Verden Soved,
Frem, Morgenrøde, frem og Purpur-teppet heng,
Mens Solen dend staar op fra din Safraned Seng.
Spend for din Gyldne Vogn med de beflammed Heste,
Kjør paa vor Horisont og Himlens hvalde Fæste,
PLANETE-KONGE Kjør, at Norden frydes maa
Og U-ophørlig Fryd fra Himlens Straaler faa.
To gange haver Du Tolf Himmel-Tegn omrendet,
Mens Nordens Riger sig i Sorrig haver vendet!
Vi Mindes det fuld vel og Krymper os der ved,
Men Dekker dog de Saar og dybe Sinds fortred.
Nu klarer det igien! Nu vil self Himlen byde
Nyt Held, ny Lykke til vor Horisont at fryde!
Nu synes effterhaand det Dages smukt igien,
Og Sorgens Taage sig saa sagtelig slaer hen!
Op der for, hastig op! MONARKEN self er oppe!
Og seer paa Biergenes de Soole-Straaled Toppe,
Hand giver agt oppaa at Himlen nu er bliid,
Og stiller Ordre for dend lange Effter-Tiid. ||
Op KONGENS store RAAD, og samler Raad og Øye
Til dette store Værv og KONGENS Sind at føye,
HAND haver en SEYLADS i sine Tanker fat,
Dend HIMLEN haver self i Sinde Hannem sat.
Op ADMIRALER, op hvad til Søe-Staten hører,
Og KONGENS Skibshær i hans Bølge-Rige fører,
Op, skynder Eder hen og hastig gaar om Boord,
Saa skal I Ordre faa ved KONGENS eget ORD.
Men CREDITIVET vil KRON-PRINDSEN self opskrive
Og Tro-besegle det, HANS ØYE-MEED skal blive

MAGNET og SØE-KOMPAS, der skal for Eder staa
Hvor høyt, HVOR HEN, TIL HVEM og HVORFOR I skal gaa.
Von PLESSEN Kongens Mand, En Mand aff Troskabs Ære,
Forstand, Forsynlighed, skal CREDITIVET bære
Did som det hører hen, nu har hand taget Nafh
Af KONGELIG PILOT, hand viiser Eder HAFN.
Til DANEBORG og hen til PERU skal I ikke
Omkrøye Verden, at Hav-Hestene skal Drikke
> Dend Indianske Søe, thi dette gaar ey an
For Guld at hente fra dend Sooded Morian.
Fort, løfter Anker og lar Fem FREGATTER løbe,
Naar Seyl er hidset op, for Vindens blæse-svøbe,
Hvert Skib skal Veye flux de prægtig Flagger ud,
Ræt som det vaar en høy udpynted KONGE-BRUD. ||
Saa tager afskeed og dend DANSKE LØSEN tender,
At dend aff Halsen paa de Torden-Slanger brender,
Saa Jorden runger og i Havet FISKE kand
Af frygt smutt' ind i Garn og skyde sig paa Land.
> Viidøffiig skal I ey dend stolte Søe omdrive,
I skal med CYPREN ey om Hendes *Venus* Kive,
Mand siger hun af Skum og Havet Auled er,
For hend' og hendes Søn vi ingen omhu bær.
Men KONGENS Egen SØE skal I saa flittig Fløye,
; Og flyve Piile-snart hen fra vor Sigt og Øye,
Det KODANONSKE HAV skal bære Eders Pragt
Hen og tilbage, naar I faar dend RETTE FRAGT.
Der, hvor det store BELT sig op mod TYSKLAND skyder
Og de ROSTOCHER ind i Hafn og Minde flyder,
> Der skal I kaste dend Jern-faste Anker-Tand,
Hos OBOTRITERNES ældgamle KONGE-LAND,

173 Hvor MECHLENBORRIG nu har FYRSTE-MAGT og Sæde
Paa TVENDE LINIER, Did skal Von PLESSEN træde
Og Gieste GUSTROW hvor dend smukke *Venus* er
Som nu vor KRONE-PRINDS saa nær om Hiertet bær.
En *Venus*, høy af Byrd, af FYRSTE-BLOOD og STAMME,
Som Himmel-Dyder selv har stræbet at opamme,
Og sette deris Krafft i HENDES HIERTE-ROOD,
Med Livsom Virkning i hver HENDES Draabe Blood.
En *Venus*, i hvis Syn sig Engle vilde føye :
At Dele Himmel-Glands og Gunst til hver et Øye,
Og sette Lillier og Roser i hver Kind,
Som de af Paradiis vaar nylig flytted ind. ||
En *Venus*, i hvis Bryst GUD self har fatted Bolig,
Hvis Siæl i GUD igien er fast og Himmel-Rolig; :
En *Venus* Yndelig, som intet fattes paa,
Saa viit En DØDELIG GUDINDE her kand naa.
Naar PLESSEN har da med KRON-PRINDTZENS tunge taled,
Hans attraa, Kierlighed og hierte-blus afmaled, :
Til side kaster HUN det Lange Sørge-Floor
Og tænker, GUD Hand og i SØRGE-STUER boor.
Hun seer, som Solen, naar dend giennem Skyen Kiger,
Og over Regn og Damp med Krafftig Varme stiger.
Fordeler, Tørrer og fordriver Dunst og Mørk, :
Bestraaler, Varmer og bortjager Nattens Ørk.
HUN tændes med en Kysk og Himmel-pusted Lue,
Ræt som HUNKunde strax KRON-PRINDSENS Hierte skue,
Ræt som HUN til HANS Siæl vaar inderligen kryst,
Som Begge Hierter alt vaar samled i et Bryst.

* 174

HUN giver PLESSEN svar, HUN vil med hannem følge
Og gierne sig betroe dend slibrig Velte-Bølge,
Og dend Vey-Løse Vey i Havet giennem-gaa
Til sin dend BRAVE PRINDS, hans Syn og Favn at naa.
Dend kierlig Reyse da HUN iligst foretager
Og føyer sig i det som Himmelen behager,
Hofsinder følger med, Lykynsker hendes Vey!
Hvor Himlens JA det er, bør ingen sige NEY.
Op nu, ROSTOKER, op med Underdanig Ære,
Lar HENDES FÆDRES DYD i friske Minde være,
Lad UNIVERSITET, ja KIRKER, SKOLER med,
Lyk-ynske Hiertelig hvert hendes Fode-Fied. ||
HUN med sit FØDE-LAND Tar afskeed nu at stige
Til flux en høyre Stand udi et ARVE-RIGE;
Udviiser at I vil i Glæden tage Part,
Og Ærer sømmelig PRINTZESSENS giennem-fart.
Ved PLESSENS Haand i Skib nu *Venus* SELV indtræder
Og hver Mand inden Bord med Naadig Øyne Glæder,
O tager Varsom mod det Dyrebare Pant
Som er med GUD og DYD saa gandske nær Forvant.
Til Gud om føysom Vind skal I med Bønnen Beyle,
Self veed dog Himlen nok at *Venus* nu vil Seyle,
Men det forgiævis er om ey GUD blæser ind
I alle Seyl og Skiød Lyksaligheders Vind.
Frem nu Hr: ADMIRAL, som KONGEN gav dend Lykke,
At Vand-ledsage hid saa Dyrebar et Smykke
Til KRONE-PRINDSEN hiem, som ey skatteres kand,
Seyl nu, Seyl Fiske-snart, lad see Du dog est Mand.
En Fisk, En Boltre-Fisk, Et MARSVIN fordum gjorde
Sit Mesterstykke paa ARION kast om Borde,
175 Tog Hannem paa sin Ryg og førte ham til Land
For Streng-Leeg, endog det hafde ey Forstand.
Trods MARSVIN! KONGEN har en ræt Livagtig GEDDE
Med sund Fornufit, Jeg tør med hver Mand frilig Vedde,
At Hand paa TRÆ-SKOE gaar saa glat igiennem Strand

Som aldrig nogen Fisk i Søen gjøre kand.
Men om sig Vinden ey bekvemmelig vil føye,
Men snoer sig Mood-Verts og vil Bølgen Trodsig bøye
Til Storm og uqvems Væir, og *Venus* ey befant
Sit Fromme Hierte vel, flux søger da en Kant ||
Hvor DANMARK lader sig af Havet ombeflyde,
Did, til bekvemest HAFN skal ADMIRALEN byde
Sin Seyle-Flok at gaa, thi hele Riget staar
I Lydighed, og vil det *Venus* Lyksomt gaar.
Men om dog Himlen vil at Vinden motte blæse
Ind til AMAGER-LAND og DRAG-ØES salte Næse,
Da skulde DRAG-ØES Nafn i alle SØE-KORT Døe,
Og vexle Nafhet om, at kaldes ENGEL-ØE.
Jeg staar forbaused, naar Jeg i mit Sind beskuer
De Himmel-Lenker og De Kierlig-rene Luer,
Der Bindes, Tendes, naar at *Venus* gaar paa Land
Som glæder KONGENS HUUS, og derhos ALLE MAND
Hvad Ild og ÆRE-SKUD vil Mand ey da optende,
Hvor vil Troid-Halsede Kartovers Lue brende!
Men det som bedre er, for dig hver Christens Bøn
Vil søge Himmel-høyt fra Mand og Qvinde-kiøn.
Saa seer Du hvor din Faun dend falder fuld af Lykke,
Hvor Himlen vil Dig om med store Naader smykke!
Hvad sort og Sørgeligt Du GUSTROW efterlood,
Maa Druknes effterhaand i denne Glæde-Flood.
176 Her seer Du En MONARK, KRON-PRINDSENS STORE FADER
MILD, FROM og MÆGTIG, som DIG Hiertet overlader
Til ald dend NAADE som HANS fromme Sind formaar,
Hvor i hver KONGE Hand i VERDEN overgaar. ||
Her møder DRONNINGEN DIG Kierligst at Omfaune,
Hvis store EJERLIGHED Dig Hiertelig skal Gavne;
Hun blive vil sin SØNS og DINE ØYENS FRYD,
Som HUNbenaadetermedHØYFORSTANDogDYD;
Her møder Dig, det er for Dig saa Sæt et Møde!
KRON-PRINDSEN, HIMLENS SØN og KONGENS FØRSTE GRØDE
En PRINDS, saa brav en PRINDS, saa hiertens EYEGOOD
Som Solen haver seet paa Jorden sette Food!
HAND ald Dit Liv og Lyst, Din største Verdens Glæde,
Haab, Lengsel, Hierte-Trøst, En Himmel-Perle-Kiæde
Omkring Din Kydske Hals, Din Isses Krone, som
Bepryder Dig, som Du fra Himlen nylig kom.
Bryd af Dend Reyse-fær (Jeg Drøsser alt for længe)
BILAGERET er for; KRON-PRINDTZEN vil til Senge;
Sank, søde HIMMEL, vel De Kierlig Unge Too!
Giør BEGGE i din Krafft og ævig Naade Froo!
Giv, Mægtig HIMMEL, giv Lyst, Liv og megen Lykke,
At mange Spiirer her det KONGE-HUUS maa smykke,
Indtil slet ingen meer af Verdens RIGER veed,
Men Gud Ind-THRONER Dem til Fryd i Ævighed.
Allerunderdanigst opsat
Aff
Th: Kingo.